

Bizánc nélkül
Római Birodalom nélkül
Orosz Birodalom nélkül
Eléldégnék
És mi is élni fogunk
Mink is el mendegélünk
Markovna
Egészen az halálig.*

VASS ANNAMÁRIA ÉS ZOLTÁN DOMINIKA FORDÍTÁSA

Georgi Mickov

Amikor sírunk

[КОГАТО ПЛАЧЕМ]

Amikor Patrokloszt siratjuk
az *Íliász* olvasásakor,
és megrendülve nézzük
„a halál kegyetlen művét”,
[ez a verssor Kavafiszé],
aki el nem ismer semmit, nem fogad el
váltságdíjat, nem tűr halasztást,
saját kifürkészhetetlenségében rejtezik,
és mi csak nézzük, nézzük,
ahogy holtan fekszik a talajon,
mert még mindig vonzó és szép,
nemcsak az ő halálát siratjuk,
akaratlanul magunkat is elsiratjuk benne,
azt, ahogy a halál Akhilleusz nélkül talál ránk.

* Az utolsó mondat agrammatikussága az *Avvakum protopópa éleletírására* tett utalásból adódik.

Pillangókisasszony

[МАДАМ БЪТЕРФЛАЙ]

Rajna Kabaivanszának

Cso-cso-szán hívása tönkretesz...
 Én aztán tudom, mit jelent várni.
 A szemed maga lesz a végtelen,
 és a remény kegyetlen ölelésében
 képtelen vagy látni bármit is.
 Még hogy Pillangókisasszony...
 A Cso-cso-szán megdöbbenőbb,
 várakozástól, vágyakozástól ernyedezve
 vagyunk a te hasonmásaid,
 de nem tudjuk, hogy az érkező hajó,
 és az, akit annyira várunk,
 maga a vég, a teljes pusztulás,
 hogy Pinkerton a halál földi helytartója!

Kellermann Ingeborgja

[ИНГЕБОР НА КЕЛЕРМАН]

Kamaszkoromban elolvastam az *Ingeborgot*.
 Szerelem a tanyán!
 Szerelem napsütötte tájból,
 felhőkből és holdfényből,
 szerelmi suttogás az alkonyi fasorban,
 rózsá- és hársfaillat,
 meg csalogányok, ahogy szerelmes dalaikkal
 fölperzselik az éjszakát!
 A világ, mely a köznapokban oly összeszedett,
 most nagyobb és beláthatatlanabb lett,
 két szempárban a végtelen,
 és maga a teljesség egyetlen csókban.
 És aztán a váratlan szakítás.
 „Ingeborg, warum ferlässt du mich?”
 Most újraolvastam az *Ingeborgot*,
 ugyanazokat az izgalmakat éltem át,
 ugyanazt a szerelmi bánatot.
 Állítólag megöregedtem,

de az érzelmek nem öregszenek,
most is a félelmetes zárlatot ismételve:
„Ingeborg, warum ferlässt du mich?”

Lelkemben keserű a füst,
a tanya kétszer is leégett.

CSEHY ZOLTÁN ÉS BOJKOV NIKOLAJ FORDÍTÁSA

Ioan F. Pop

innen már visszaforgathatatlan

[DE ACUM NU MAI PUTEAM DA ÎNAPOI]

visszából lett előre.
és senki sem gyújt már fényt kietlen pupillánkba.
megvadult csendek tespednek az éj petyhüdt bőre alatt,
a füstszínű partra vonuló görcsök közt.
az életről pedig megtudtam dolgokat a meg nem születettektől.
a hozzánk csobbanó úrhullámokat megtöri az éj hangja.
az idő viharos múlásában ragadt gesztusok közt.
elfogytak szavaink, melyekből megszülethettünk volna,
mint közönséges véletlenből, mint apró eretnokségből.
csupán egy halovány testünk maradt, ez a sötétség- és fényttest.
amit minden fogalmazásból kizártak.

kezdetben minden szót kívülről elhallgattattunk

[LA ÎNCEPUT, AM TĂCUT TOATE CUVINTELE PE DE ROST]

homályköteg emelkedett a pusztaság fölé.
utcagyerekek, kéregettünk láthatártól láthatárig.
vajon ki térne vissza olyan karok közé, melyek sem domb-,
sem völgykeresztvezérségnél nem találkoznak össze.
abba az álomba, mely mindig a valóság partjára hány,
ahol mikor megébredünk, homlokunk megkövesedik.
[látván, hogy a hallgatás jó, beépítettük egyetlen szóba.]
lakhatatlan várakozásokon túl,
síkos láthatárok szikláira visznek lépteink.

MIHÓK TAMÁS FORDÍTÁSA